

която сичкытъ други актриссы са надваряхж за да представѣтъ, ще я земяше Лазарилла Ше ѝ я дадѣхж, ако не земяхмы на наша страна едного отъ онѣзи придворны, вліятеленъ тогасъ на театра . . . единъ грандъ!

— О! извика жиралда като си сви съ гнѣвъ ржцѣтъ! вѣчно ще ма укорява съвѣстьта!

— Но, любезная моя, немашь право . . . туй бѣше законно средство за защитата ти . . . коварствовать противъ насъ, и ный са старахмы да отблъснемъ коварствата . . . Безъ да казвамъ че съ туй средство ный зехмы властьта! а въ театра сичкото е да си първа! . . . Азъ видѣхъ толкози и толкози актриссы, които имахж любовницы, млади, богаты, превъсходны, и съ сичко туй земахж, за съкый случай, за такъвзи и директора си . . . само за да станжтъ царицы на театра, и да заповѣдатъ на слугытъ на театра.

— Стига! стига! . . . да си неприпомнямы онуй време! » извика съ нетърпѣніе Жиралда, която страдаше чувствително, когато майка ѝ разказваше съ безмѣрно усърдіе сичкытъ онѣзи дребности; и като са обърнж къмъ Пикильо: « Шо е нужда да ти разсказвамъ посрѣдъ какво упоеніе, посрѣдъ каквы увлеченія са изминахж слѣдующытъ четири години! . . . като минувахъ отъ торжество въ торжество, обиколена отъ обожатели, прещълнена отъ богатства, честита въ сичко. Сичко ми вървѣше напредъ, доро до деня, въ който азъ, която немахъ освѣнъ гласъ, обладахъ са отъ славолюбіе . . . Не та осаждамъ, майко, рече тя на бабичката, която показа огорченіе съ ржкомаханье, но! . . . »

И като са спрѣ, тя си издигнж ржцѣтъ къмъ небето!

« Шо имашъ? рече ѝ Пикильо, като видѣ прижълтелытъ ѝ и трепещуцы устны.

— Вѣчно сжщото! рече Урака, вѣчно укоренія на совѣстьта и раскаянія! Понеже цѣльта бѣше добра, понеже струвахмы щото можяхмы, Богъ ще та прости, защото ты съкогы бѣше добра къмъ майка си! и въ благополучіе и въ злополучіе ты никогы не я остави »